DOBRÁ KNIHA: BEZ STRACHU

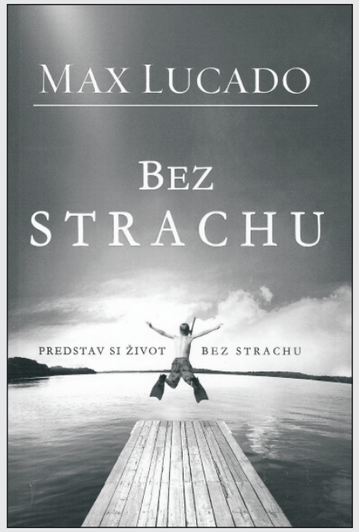

Názov knihy: Bez strachu
Autor: Max Lucado
Vydavateľstvo: Kumran
Rok vydania: 2010

Max Lucado je americkým kazateľom a spisovateľom kníh s kresťanskou duchovnou tematikou a kníh pre deti. Pôsobil ako misionár v Brazílii. V roku 2005 ho označili ako „najlepšieho kazateľa Ameriky." Maxove knihy oslovujú a nenapodobiteľným štýlom približujú evanjelium. Jeho umenie ukladať slová do viet zmenili už mnoho životov.
V tejto knihe Max Lucado odhaľuje základné životné strachy človeka a zároveň prenikavým okom psychológa vysvetľuje a vychováva človeka k odvahe. K odvahe, ktorá je založená na dôvernom vzťahu s Bohom.
Strach je všade okolo nás. Niekedy ho nevieme ovplyvniť. Stretávame sa s ním v novinách, televízii, práci , škole. Strach na nás pôsobí z každej strany. Uzatvára nás do akejsi „kukly", z ktorej máme problém vyjsť. Strach za nás rozhoduje, nedá nám šancu ukázať svoje „ja". Autor poukazuje na to, ako nás strach ovláda, ničí prítomný okamih života človeka a blokuje jeho budúcnosť. Zabraňuje človeku plánovať, snívať, tešiť sa.
„Predstavte si život bez strachu. Predstavte si deň, kedy sa menej bojíte a viac dôverujete." To všetko sa dá. V každej kapitole sme pozvaní prijať ponuku, žiť takým životom. Cestu nadobúdania viery s nami absolvuje aj autor, ktorý odhaľuje zákutia svojej duše. Táto cesta sa dá uskutočniť iba cez vypestovanie si dôvery k Bohu. Nestačí veriť v Boha, základ je veriť Bohu. Veriť mu v každej jednej sekunde svojho dňa. Žiaden človek nie je úplne chránený od strachu, pochybnosti. Ale všetci sme pozvaní opustiť „kuklu" a svoju nádej vložiť na toho, ktorý jediný nesklame...
Túto knihu by som odporučila všetkým, ktorí pochybujú. „Zdá sa, že každé ráno so sebou prináša nové dôvody, prečo sa báť." Po prečítaní knihy sa možno neprestaneš úplne báť, ale určite sa naučíš žiť každý deň s vierou." Nebojte sa!" odkazuje Ježiš.

Betka Cundrová

LETOM SVETOM (NOVINKY ZO SVETA CIRKVI)

HISTORICKY PRVÉ UZNANÉ ZJAVENIA PANNY MÁRIE V USA
Na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, 8. decembra, bol v USA zverejnený diecézny dekrét, ktorým Cirkev uznáva zjavenia Panny Márie vo Wisconsine. Na mimoriadnej svätej omši ho prečítal biskup Green Bay, Mons. David Ricken. Ako uviedol, vyhlasuje: „s morálnou istotou a v súlade s normami Cirkvi, že udalosti, zjavenia a vyjadrenia, odovzdané Adele Briseovej v októbri 1859, vykazujú podstatu nadprirodzeného charakteru, a týmto spôsobom schvaľujem tieto zjavenia ako dôveryhodné – hoci nie povinné – pre kresťanských veriacich." Na základe tohto vyhlásenia sa Champion vo Wisconsine stal prvým a zatiaľ jediným miestom s cirkevným schválením zjavení Panny Márie v Spojených štátoch amerických. Predchádzalo mu takmer dvojročné vyšetrovanie udalostí z roku 1859 a ich následkov, ktoré Mons. Ricken inicioval v januári 2009. Išlo o tri zjavenia Panny Márie mladej prisťahovalkyni z Belgicka Adele Briseovej (1831-1896).

EXTRÉMISTI ZABRÁNILI KONANIU PRÍPRAVNÉHO STRETNUTIA NA SDM V MADRIDE
Skupiny radikálov zabránili kardinálovi Antoniovi María Varelovi, arcibiskupovi Madridu prednášať na konferencii, organizovanej Autonómnou univerzitou. Kardinál sa rozhodol podujatie zrušiť, keď ho španielska vláda varovala, že nemôže garantovať jeho bezpečnosť. Podľa agentúry Zenit sa stretnutie malo dotýkať prípravy na Svetové dni mládeže, na ktorých sa v Madride v auguste budúceho roku očakáva viac ako 2 milióny mladých z celého sveta. Podujatie sa nemohlo uskutočniť pre hrozby extrémistických skupín, ktoré ohlásili svoj zámer, zabrániť mu násilím. Centrum na obranu náboženských práv, L'Osservatorio Antidiffamazione Religiosa, vydalo verejné vyhlásenie, v ktorom sa sťažuje na skutočnosť, že Španielsko nie je schopné zaručiť náboženskú slobodu. „Je to epizóda poľutovaniahodná, keď v krajine, ktorá sa nazýva demokratickou, občan nemôže z bezpečnostných dôvodov ísť na prednášku, z dôvodu, že sa na nej bude hovoriť o Bohu" – uvádza sa vo vyhlásení. To, čo sa stalo, je novou ukážkou kultúry a správania, ktoré sa snaží agresívnou formou o nepokoje a vedie k neznášanlivosti.

„BOOM" PÚTNIKOV DO SVÄTEJ ZEME V ROKU 2010
Podľa informácií zverejnených na internetovej stránke latinského patriarchátu v Jeruzaleme tento rok prebieha „boom" pútnikov do Svätej zeme. V tomto roku navštívil Svätú zem rekordný počet turistov. Od konca novembra, viac ako 3 milióny ľudí navštívilo Izrael a sväté miesta troch monoteistických náboženstiev. V tomto okamihu sú ulice Betlehema plné návštevníkov. Mesto, v ktorom sa narodil Ježiš je pripravené prijať až 90 000 návštevníkov. Hotely a ubytovne sú plné, počet turistov v tomto roku prekonal nielen počet návštevníkov v minulom roku, ale dokonca ďaleko presiahol počet turistov jubilejnom roku 2000 a návštevu pápeža Jána Pavla II. vo Svätej zemi, ktorá vtedy prekonala všetky predchádzajúce rekordy. Podľa údajov zverejnených patriarchátom, ktorý udáva oficiálne čísla poskytnuté izraelskou vládou, návštevníci pochádzajú najmä z USA (500 000), Ruska (400 000), Francúzska (260 000), Veľkej Británie (170 000), Nemecka (146 000) a Talianska (121 000). Kresťania predstavujú najväčšie percento návštevníkov (54%), potom nasledujú Židia (39%). Turisticky najvyhľadávanejšími bodmi vo Svätej zemi sú najmä Jeruzalem a Galilea.

Lukáš Závodník
(informácie obsiahnuté v tejto rubrike boli prevažne čerpané z www.tkkbs.sk)

PoBaVi.sk

SDB BARDEJOV

5. číslo ročník IV. mesačník saleziánskej rodiny v Bardejove

JE TO V RODINE

Začal sa rok 2011. V našom živote oslavujeme množstvo sviatkov, ako sú narodeniny, Vianoce, sviatok sv. Valentína, mesiac kníh, mesiac lásky...
Nuž aj tento mesiac, môžeme nazvať tak, že je sviatkom výnimočného človeka, ktorý ovplyvnil srdcia, zmýšľanie a cestu mnohých mladých a nielen ich. Áno. Viem, že iste už tušíte o kom je reč, ale aj tak Vám to prezradím. Don Bosco. Svätec, ktorého sviatok si tento mesiac nepripomíname len my, ale množstvo mladých na celom svete.
Na jeho počesť sa tradične ako po minulé roky pre Vás uskutoční príležitosť s názvom Valdocco. Avšak nebude rovnaké ako po minulé roky. Viete prečo? Samozrejme, je to téma, ktorou sa odlíši od minuloročného Valdocca. „ Je to v rodine!" V tomto duchu sa ponesie celá hodinka a pol, ktorú si hádam nájdete. Určite neviete, čo mysle animátorov, saleziánov a prípravného tímu práve na túto tému vymysleli. Ak Vaša zvedavosť prerastá a je čím ďalej väčšou túžbou odhaliť tajomstvo, tak sa jednoznačne nezabudnite tohto veľkého diela zúčastniť presne 30. januára o 16:00 v športovej hale.
K oslave patrí aj poďakovanie tomu Najvyššiemu, teda zavŕšením osláv bude svätá omša 31.1. o 18:30 v kostole na Vinbargu. Nenechajte si ju ujsť!
Tešia sa na Vás všetci, ktorí budú vystupovať a predvedú Vám svoj talent a pokúsia sa Vám priblížiť don Bosca. Tak príďte. Veď predsa: *Je to v rodine*.

Nika Kurty

POĎTE A UVIDÍTE

Chcel by som sa vám v tomto krásnom a nádejnom časopise sčasu načas prihovoriť. Keďže rád rozprávam, rád sa ukazujem a som rád medzi ľuďmi. Chcel by som Vám do nového roku popriať veľa krásnych chvíľ, na ktoré si spomeniete až na konci roka.
Človek je tvor, ktorý si rád dáva predsavzatia, nepochybuje o svojej kvalite a dáva si veľké plány. Nechcem byť zlý prorok ani učiteľ, ale prosím Vás dajte si iba jedno predsavzatie, že si budeme priať. Ako si hovoríme v slovách: „Prianie a žičlivosť hovorí o veľkosti srdca." Myslím si, že je veľa ľudí, ktorí majú veľké srdce. Chcel by som pozdraviť aj mladých a všetkých animátorov, aby sa nebáli položiť si otázku: „Učiteľ, kde bývaš?" a Ježiš odpovedá, „poďte a uvidíte." Iste uvidíme veľa pekných vecí tohto roku, veľa akcií, ale prežime ich spolu s Ježišom, aby sme podobne, ako apoštoli odpovedali na výzvu, nebáli sa ostatných pozvať, aby videli veľké Božia zázraky. Prajem Vám veľa pekných a svetlých momentov v objavovaní tajomstiev. Prajem Vám, aby sa v našom stredisku vytvárali úprimné a čisté vzťahy. Aby sme sa tohto roku dokázali zabávať aj bez „potužidiel". Verím, že v týchto krásnych ľuďoch existuje priestor pre čistú radosť, ktorá je potrebná pre náš život.

A ešte jedno nám chýba, aby sme sa nebáli vykročiť. Zbaviť sa lenivosti, ktorá nám často prekáža nasledovať Ježiša, pretože všetci sme plní očakávania, čo bude. Čo bude? Uvidíme.
Tak „...Poďte a uvidíte..."

o. direktor Tono Červeň

REDAKČNÁ RADA:
Šéfredaktorka: Nika Kurtyová
Redaktori: Zuzana Ištoňová, Tomáš Popadič, Lukáš Závodník, Dominik Dolhý
Grafik: Matúš Ištoňa **Editor:** Marek Pančura SDB

OSLAVOVALO SA V RETRO ŠTÝLE ...

Každý z nás trávil Silvestra inak. Niektorí doma, s priateľmi alebo rodinou a niektorí aj trošku viac akčnejšie, ako vysedávaním pred televíziou. V oratku sa totiž konal Silvester v retro štýle. Po oprášení starých vecí a oblečenia, ktoré sme ponachádzali na povale, sa mohlo všetko začať. Celý program sprevádzali moderátori , Matúš Rusnák a Tomáš Popadič, ktorí okrem iného, bavili aj všetkých prítomných vtipnými hláškami. Po rozdelení do skupiniek sa objavila ŠTB - Štýlová tajná bezpečnosť, ktorá celý večer hodnotila kostýmové kreácie jednotlivých súťažiacich. Najlepšie kostýmy boli na záver aj patrične odmenené. Natupírované vlasy (nielen dievčatá), retro šaty našich babičiek a dedkov, náhrdelníky a náramky rôznych tvarov a veľkostí....teda, bolo z čoho vyberať. Pokračovalo prezeranie fotiek a hádanie, kto sa skrýva za tvárami z detstva. Viacerí ostali prekvapení, iní zhrození, ale väčšina uhádla, kto je kto. Po tejto zábavnej aktivite, nasledovalo púšťanie pesničiek a úlohou bolo zistiť, názov jednotlivých piesní, nielen z obdobia socializmu. Skupinky úspešne zvládli aj vytváranie reklám na produkty, ktoré dostali či už mydlo, zubná pasta alebo zápalky. Záver oficiálnej časti programu patril dabovaniu scénok z filmov Pásla kone na betóne, Pomáda a Slnce, seno, jahody, kde sa potvrdilo to, že šariština je naším rodným jazykom. Niektorým doteraz rezonujú v pamäti hlášky z filmu Pásla kone na betóne ako napr. ,,Kedz tu dakto kuň, ta to ty!´´ Po vyhlásení volieb o najlepšieho a najlenivejšieho animátora už pokračovala tradičná silvestrovská párty, ktorá sa tento rok ako inak, niesla v retro štýle. Náročnosť tanečných kreácii sa stupňovala, ale definitívny záver musel prísť. Nie celý večer bol len o zábave, ale aj o poďakovaní za uplynulý rok, a tak sme sa všetci stíšili na adorácii v kostole a poprosili Boha, aby sme sa takto mohli stretnúť aj o rok.

Majka Gajdárová

Moderátorská dvojica

ROZHOVOR S DON LUIGIM

Vzhľadom k tomu, že v čase, keď sme s don Luigim robili rozhovor sa zdravotne necítil veľmi dobre, je článok, ktorý vám prinášame stručnejší ako sme plánovali.

Ako dlho už pôsobíte v Bardejove a v čom spočíva Vaša pastoračná činnosť?

Do Bardejova som prišiel v roku 1998 po mojom ročnom pôsobení na Mamateyovej v Bratislave. Kým mi to zdravotný stav dovoľoval, tak som pôsobil na Poštárke, Sv. Anne i Vinbargu. V posledných rokoch, keď už tých síl nie je toľko, už na Poštárke aktívne nepôsobím. Chodievam spovedať a slúžiť sväté omše na Sv. Annu i na Vinbargu. V utorky chodievam medzi mamičky s deťmi, ktoré sa stretávajú u nás na Vinbargu. Snažím sa pomôcť všade tam, kde treba a kde mi to sily dovolia.

Aké sú Vaše dojmy z doterajšieho pôsobenia v Bardejove?

Som rád, že môžem svoje posledné roky prežívať na Slovensku a zvlášť tu v Bardejove, kde som prežil najkrajšie dni svojho života. Ako hovorí ľudová múdrosť: „Všade dobre, ale doma najlepšie.“

Ktoré zážitky z doterajšieho pôsobenia Vám najviac utkveli v pamäti?

Zážitkov bolo veľa. Nakoľko mi moja pamäť funguje, tak sú to hlavne zážitky s mladými v oratóriu i na Poštárke, no predovšetkým hlboká viera veriacich, ktorých som tu spoznal.

Pred rokom ste oslávili 50 rokov kňazstva a tento rok oslavujete 80 rokov života. Za čo ďakujete Pánu Bohu dnes na prvom mieste?

Pochopiteľne, za to, že ma Pán povolal do svojej služby ako kňaza a saleziána a sprevádzal ma toľké roky svojou milosťou na rozmanitých poliach pôsobenia

Ako vidíte svoju budúcnosť v Bardejove?

Budúcnosť je v Božích rukách – v tých najlepších rukách.

Aký duchovný odkaz by ste chceli odkázať čitateľom v našej farnosti?

Aby si našli viac času na náboženské vzdelávanie, aby čítali aj náboženské knihy a hlásili sa k viere ako za totality.

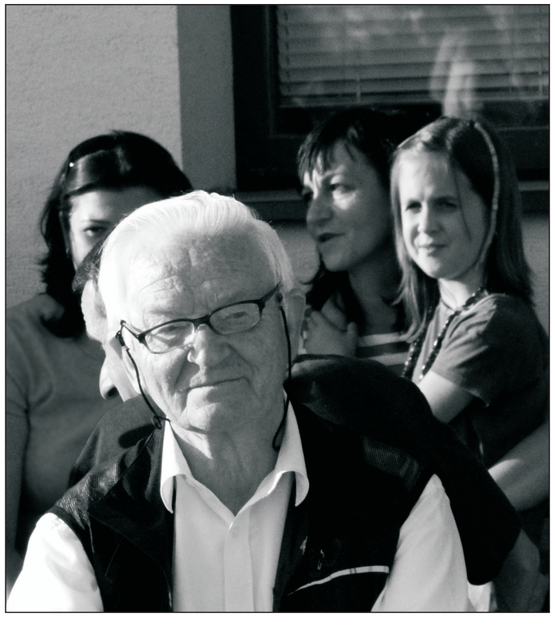

POHÁRE PRE VÍŤAZOV ZOSTALI V ŠATNI

Pomerne hladký priebeh futbalového turnaja pre miništrantov, okorenila na záver táto úsmevná príhoda. Celý tento turnaj odštartovala sv. omša v kostole sv. Anny. Nasledovalo vylosovanie skupín a hor sa do športovej haly. Tam sa už začali boje o spomínané poháre, ktoré nikomu pri vyhodnocovaní zjavne nechýbali.
Zranenia neobišli ani tento turnaj.Koleno u oboch zranených hráčov si našťastie nevyžiadalo lekársku pomoc, aj keď pre jedného z dvoch zranených sa turnaj predčasne skončil. No boli sme pripravení aj na najhoršie, mali sme so sebou kňaza.
Následne pokračovali už len „formality", a to vyhodnotenie. Osobnosťou turnaja sa stal Róbert Ondeček, ktorý svojimi výkonmi dotiahol svoje mužstvo až do finále. Postupné odovzdávanie vecných cien, modlitba, požehnanie a mohli sme si vydýchnuť. Pomaly sme sa spolu s hráčmi pobrali do šatní, kde na nás čakalo prekvapenie v podobe zabudnutých pohárov. Nasledoval veľký smiech a po ňom veľký šprint za chlapcami zo Zborova, ktorí vyhrali mladšiu kategóriu. Víťazom staršej kategórie, chlapcom z Poštárky sme pohár neoficiálne predali v ich šatni.
V športovej hale to však ešte stále žilo. Pokračovalo sa v 15 hodinovom futbalovom maratóne, ktorého súčasťou bol futbalový miništranský turnaj. Prečo práve 15 hodín? Miništranský turnaj začal od 9:00 a posledná kategória tzv. 15hodinovky končila o 0:00.

Dominik Dolhý

ANKETA

Každý z nás už určite pocítil prítomnosť šťastia vo svojom živote. Niekoho robí šťastným jeho rodina, niekoho kúpa nového auta a iného robí šťastným každá maličkosť. Aká by bola vaša odpoveď na nasledujúcu otázku?
Čo považuješ za najväčšie šťastie vo svojom živote a prečo?
Že mam rodinu, ktorej nie som ľahostajná, Boha ktorý ma má rád aj s chybami, a priateľov ktorí nesklamú.
Daniela, 17
Za najväčšie šťastie považujem to, že vždy je tu NIEKTO, kto ma má rád aj keď všetci odídu a toto šťastie má každý jeden z nás...
Mária, 18
Moje najväčšie šťastie je že mám kompletnú rodinu... najúžasnejších priateľov... som kresťanka a nie nejaká moslimka čo si ani muža nemôže vybrať... že žijem na Slovensku a že nijaký terorista mi zatiaľ nevybuchol pred domom a že SOM Žena.....
Janka, 18
Za najväčšie šťastie považujem to, že mi dal Pán Boh možnosť sa narodiť ako ľudská bytosť a spoznať tak, čo je to život a aký je krásny...:)
Jožo, 24
Ta asi za najväčšie šťastie pokladám svoju rodinu, som rád, že mam takú akú mám a nemenil by som ju, ďalej aj svojich priateľoch s ktorými sa cítim fajn, čiže som šťastný a to je moje šťastie.
Jakub,17
Tak za najväčšie šťastie považujem svoju rodinu, a potom mojich priateľov, s ktorými sa môžem podeliť o radosti a zdôveriť sa im s ťažkosťami.
Braňo, 20
To že som sa narodil v Bardejove v takejto rodine, lebo vďaka mojej povahe to mohlo byť so mnou omnoho horšie, keby som sa narodil inde alebo iným.
Matúš, 20
Najväčšie šťastie som dostala už pri narodení, a to možnosť žiť. Žiť a objavovať každý deň, niečo nové. Každý deň prináša iný balíček šťastia. Ale naozaj plnohodnotný bude vtedy, keď v ňom stretnem Boha. A možno len v maličkostiach, úsmevoch, priateľoch, ale aj v slzách. Takže najväčším šťastím v mojom živote je stretnutie s Ním ..a to v akejkoľvek podobe.
Beáta,17

DAR BEZ LÁSKY NIE JE DAROM...

Týždeň pred Vianocami je, priznajme si, pre väčšinu z nás hektický. Snažíme sa o pokoj, čo najlepšie využiť posledné adventné dni na stíšenie či dokončenie nášho predsavzatia. No niekde v mysli máme vždy uložený problém! Ešte nemám darčeky pre kamošku, pre rodičov, priateľa, dcéru...

Deň pred poslednou andventnou nedeľou sa aj u nás v oratku dievčatá od 3. ročníka po 9. ročník ZŠ zaoberali tým, ako potešiť svojich blížnych. Rozhodli sa využiť „služby" našich tvorivých animátoriek a svojim najbližším prišli darček vyrobiť vlastnoručne. Pripravených bolo 9 stanovísk, kde sa vyrábali vianočné pozdravy, ozdoby na okná, či stromček, papieroví anjelíci, betlehem a iné zaujímavé vianočné darčeky. Dievčatá mali veru ťažký výber a chceli stihnúť navštíviť každé stanovisko. Ich šikovným rúčkam to išlo, ale veľmi dobre, a tak si do tašiek zbalili viacero malých darčekov pre rodičov, tetu z Anglicka, malú sestričku či starých rodičov.

Predtým, ako sa dievčatá spokojne pobrali domov skryť darčeky, sme sa ešte spoločne pomodlili a Lucka Labašová nám povedala pekný príbeh. Upozornila v ňom na to, že darček môže darovať každý a hocikomu. No pravý a skutočný dar musí byť darovaný z lásky. Veríme, že dievčatá k darčekom nezabudli pribaliť aj lásku .

Majka Kuchtová

PREDSTAVUJEME RODINY

RODINA DEMSKÁ

MAMKA: Silvia Demská
Práca: učiteľka na 1. stupni CZŠ v Dlhej Lúke, momentálne na materskej dovolenke
Pôvod: Bardejov
Záľuby: hudba a všetko s ňou spojené

OTEC: Martin Demský
Práca: učiteľ anglického jazyka na CZŠ v Dlhej Lúke
Pôvod: Bardejov
Záľuby: spánok

STARŠÍ SYN: Richard Demský (5 rokov)
Škola: MŠ Nábrežná
Záľuby: kreslenie, hry na vojakov

MLADŠÍ SYN: Norbert Demský (2 roky)
Škola: doma s mamkou
Záľuby: stavanie lega, prezeranie kníh a všetko, čo „obkuká" od svojho staršieho brata

Zaujímavosti rodiny:
Spoznali sme sa práve v kruhu saleziánskej rodiny ešte na začiatku strednej školy, kde Martin hral v kapele „Metelica" a ja som spievala v detskom a neskôr mládežníckom zbore. Okrem toho sme „zakotvili" aj v rovnakom študijnom meste a absolvovali sme spolu pár pobytov v zahraničí, kde sme si zarobili na náš spoločný domov. Manželmi sme už skoro 6 rokov a máme spolu dve krásne deti. Zaujímavosťou je náš dátum svadby 5.2.2005, vďaka ktorému manžel nikdy nezabudne na naše výročie.
Keďže sme hudobníci, moja najobľúbenejšia myšlienka je myšlienka sv. Cecílie, patrónky hudobníkov: „Každý človek prichádza na scénu života. Každý hrá svoje predstavenie, tancuje svoj tanec, spieva a hrá svoju pieseň. Ak pochopí Boží rytmus a tancuje v tomto rytme, istotne sa dotancuje až do neba."

Ako prežívate fakt, že aj vy patríte do farnosti sv. Rodiny?
Martin: Vďaka za opýtanie, veľmi dobre.
Silvia: Možnosť byť súčasťou tejto farnosti je pre nás veľkým darom. Vďaka nej sme spoznali mnoho ľudí, ktorí sú dnes neodmysliteľnou súčasťou nášho života. Nachádzame v nej obohatenie a oporu... Je to naša rodina.

Čo môžete ponúknuť Saleziánom a ich činnosti v Bardejove vy?
Ako hudobníci sa angažujeme v detskom zbore a radi pomáhame, kde je to potrebné. Veríme, že im čoskoro budeme môcť ponúknuť aj naše prvé detské CD

Zuzka Ištoňová

RODINA ŠIVÁKOVA
MAMKA: Eva Petová
Pôvod: Poštárka
Vek: 37
Práca: donedávna zamestnaná ako asistentka v ZŠ s MŠ bl. Zefyrína na Poštárke , momentálne nezamestnaná
Záľuby: varenie, pečenie, šitie, čítanie kníh príbehy zo života, lúštenie krížoviek
Pani Eva študuje už druhý rok na Súkromnej pedagogickej-sociálnej akadémii. Takže veľa času jej zaberie aj príprava do školy
OTEC: Jozef Šivák
Pôvod: Poštárka
Vek: 38
Práca: robotník v drevovýrobe v bardejovskej firme
Záľuby: v lete do lesa na huby, rád si popozerá TV, práca s drevom vonku
NAJSTARŠIA DCÉRA: Adriana Šiváková, ale každý ju pozná pod menom Dida
Vek: 18
Škola: je študentkou Spojenej školy na Štefanikovej ulici v Bardejove odbor- pekárka
Záľuby: kedže je študentkou v odbore pekár, tak veľkou záľubou je pečenie, varenie, práca s deckami, dievčatami, volejbal
SYN: Jožko Šivák- Putrik
Vek: 17
Škola: je študentom Spojenej školy na Štefanikovej ulici v Bardejove odbor- murár
Záľuby: futbal, do lesa na drevo, rád trávi čas s dievčatami hlavne so svojou priateľkou.
NAJMLADŠIA DCÉRA: miláčik rodiny Marienka Šiváková
Vek: 7
Škola: ZŠ s MŠ bl.Zefyrína na Poštárke navštevuje 1. ročník . V škole má rada matematiku a veľmi nerada číta
Záľuby: hrá sa s hračkami, bábikami, kočiarmi, veľmi rada sa hrá na predavačku zabalí veľa vecí, ktoré potom celá rodina hľadá.
Ako pomáhate saleziánom a ich činnosti na Poštárke vy?
Pani Eva navštevuje modlitby matiek , má na starosti aranžovanie kvetín v kostole. Jej torta už dvakrát vyhrala prvé miesto v súťaži o najkrajšiu tortu, ktorá sa organizovala na sviatok bl. Zefirína Jimenéza Mallu. Adriana- Dida je animátorkou. Tento rok má na starosti prvoprijímajúce deti so sestrou Atanáziou. Navštevuje mládežnícke a dievčenské oratko. S čím treba pomôcť, s tým pomáha v oratku. Jožko-Putrik miništruje.

Deniska Patkaňová

MÝTY O DON BOSCOVI

MÝTUS V. ORATÓRIUM ZAČALO 8.DECEMBRA JEDNÝM ZDRAVASOM S BARTOLOMEOM GARELLIM.

Myslím, že všetci poznáme príbeh o tom, ako začalo oratórium. Príbeh, ktorý vo svojich pamätiach (*Spomienky Jána Bosca s.* 92) rozpráva sám don Bosco. Odohral sa 8.decembra 1841 a je o chlapcovi, ktorého kostolník v sakristii bil, pretože nevedel miništrovať. Don Bosco sa ho zastal a porozprával sa s ním. Nakoniec sa pomodlili spoločne jeden Zdravas. Don Bosco na záver dodáva: „Toto je začiatok nášho oratória." Pravda je, ale taká, že všetci odborníci na don Bosca sa už veľmi dávno zhodli na tom, že tento Bartolomeo Garelli (ak vôbec existoval)sa s don Boscom nestretol a že celý tento príbeh si don Bosco vymyslel. Prečo to don Bosco urobil? Mal na to dobrý dôvod, o ktorom vám napíšem. Najprv, ale odpoviem tým, ktorých zaujíma, ako teda oratórium začalo.

Okrem tohto príbehu uvádza don Bosco ešte ďalšie dva, ktoré sú v iných jeho spisoch. Prvým z nich sú ***Pravidlá Kongregácie sv. Františka Saleského*** (1858), kde píše: ***„Od roku 1841 sa kňaz Ján Bosco spolu s ostatnými kňazmi venoval chudobným mladým v meste Turíne, kde sa vo vhodných priestoroch stretávali, aby im popri hre a zábave dal i chlieb Božieho slova."*** (stretávanie s chlapcami a don Bosco v tom nebol sám).V inom spise, ktorý sa volá ***Historické náčrty*** (1862) píše don Bosco o začiatku oratória toto: ***„Myšlienka oratórií vznikl, ako výsledok návštev väzníc tohto mesta. ... Ako prvé začali sme vyučovať katechizmus vo väzení a neskôr i v sakristii Kostola sv. Františka Assiského. Takto sa začali stretnutia vo sviatočné dni. ..."*** (začalo to vo väzniciach).

Ťažko povedať ako to naozaj bolo. Ale ako vieme, žiadne veľké dielo sa nezrodilo zo dňa na deň a podobných príbehov ako don Bosco napísal o Bartolomeovi zažil v začiatkoch určite veľa.

Prečo teda don Bosco vkladá do svojich pamätí vymyslený príbeh? Hneď nám to bude jasné, keď si odpovieme na otázku s akým úmyslom don Bosco Pamäti oratória napísal. Don Bosco v úvode k svojim pamätiam píše: ***„Možno sa z nich poučiť o minulosti, aby sa prekonali ťažkosti budúce. Môžu nám ukázať, ako nás vždy viedol sám Boh. ... Drahí synovia, keď budete tieto pamäti čítať a ja tu už nebudem, spomeňte si na mňa ako na otca, ktorý vás mal rád a zanechal vám tieto stránky ako znak svojej lásky."***

Ak si toto uvedomíme, tak pochopíme, že tento príbeh nebol napísaný preto, aby povedal, ako vzniklo oratórium. Bol napísaný ako návod pre don Boscových saleziánov, ako sa priblížiť k chlapcovi a čo si všímať. Samozrejme, že tento príbeh je nie len pre saleziánov, ale aj pre všetkých animátorov a poučným je aj pre všetkých ostatných. Pri jeho čítaní si môžeme všimnúť, že otázky, ktoré don Bosco kladie majú svoju logiku a idú podľa určitého kľúča. Navyše tento kľúč takmer v rovnakom poradí uplatňuje aj pri stretnutiach s inými chlapcami (Miško Magone, Dominik Sávio,...).

No a aký je tento kľúč? Najprv sa ho pýta na meno, vek a odkiaľ je – vytvára priateľskú atmosféru a ukazuje, že má oň záujem (hlavne nemá v ruke metlu, ktorou by ho tĺkol). Potom sa pýta na rodinu – rodinné zázemie človeka značne ovplyvňuje a formuje. Ďalším bodom, o ktorý sa zaujíma je jeho vzdelanie, to ako sa mu darí v škole – pre rozvoj a budúcnosť mladého človeka bolo vzdelanie kľúčové už v don Boscových dobách (dnes na to mladí akoby zabúdali). A nakoniec sa nezabudne opýtať na jeho duchovný život, spoveď, sviatosti a vzťah k Bohu.

Toto boli oblasti, o ktoré sa don Bosco u svojich chlapcov zaujímal v prvom rade, pretože pre spásu duší, čo bolo najvyšším cieľom jeho výchovy, boli kľúčové. Toto je hlavný odkaz tohto príbehu: Ukázať nám, čo je dôležité!

Keby sa s vami don Bosco dnes stretol, určite by vám položil tie isté alebo podobné otázky. Čo by ste mu odpovedali?

(Informácie a citácie v tomto článku boli čerpané zo skrípt Petra Ondreja – Preventívny systém don Bosca a knihy Spomienky Jána Bosca.)

Panči

FORMAČNÉ OKIENKO

BLÍŽI SA 24. JANUÁR – FRANTIŠEK SALESKÝ

Utekám do oratka, idem k salíkom na stretko... oznamuje doma dieťa mame, ktorá ho zastihne už len vo dverách a vystrája ho inštrukciami... a správaj sa slušne...

Kto sú tí saleziáni? To by sme ešte, ako tak vedeli. Prečo sa volajú Saleziánmi, tak to už je na zamyslenie. Koncom januára sa slávi sviatok Jána Bosca, zakladateľa Saleziánskej spoločnosti. Ak by sme chceli odhaliť názov, tejto rehole, tak by bolo najvhodnejšie spýtať sa priamo don Bosca, a teda vrátiť sa v dejinách do 19. storočia, kde v roku 1854 vyhlásil: „Panna Mária chce, aby sme založili kongregáciu. Rozhodol som sa, že sa budeme volať saleziáni. Uchýlime sa pod ochranu svätého Františka Saleského a budeme mať účasť na jeho nekonečnej láskavosti." Kto bol tento svätec, že tak oslovil Jána Bosca.

František Saleský sa narodil v roku 1567 na hraniciach talianska a švajčiarska v regióne Savoja na zámku Sales. Pôvodne bol výbušnej cholerickej povahy, ktorú svojou tvrdou prácou na sebe zvládol a stal sa doslova najláskavejším človekom na svete. Sám pochopil, ako vravieval, že na jednu kvapku medu sa chytí viac múch ako na celý sud . Z jeho osobnosti vyžaroval optimizmus, čo dodával nádej mnohým okolo neho. Často povzbudzoval slovami: „Pokušenia nech vás nenaľakajú. To, že nepriateľ bojuje o vašu dušu, je dobrý znak. Značí to, že mu ešte nepatríte." Významné sú dva jeho spisy pod názvami FILOTEA a TEOTIM, knižky, ktoré pojednávajú o základoch duchovného života a asketiky. Don Bosco si ho obľúbil aj preto, lebo tento s František Saleský ponúkal ľuďom prijateľnú cestu k svätosti, kde sa prežíva skutočný osobný vzťah k Bohu v duchovnom živote. Zdôrazňoval, že „svätý, ktorý sa nedokáže , nie je žiadny svätý". Tým chcel povedať, že duchovný život človeka nie je niečo skostnatené, smutné, ako to chápali mnohí tej doby a možno aj dnes, ale radostné a veselé žitie života s Bohom, kde má svoje miesto aj zábava aj zodpovednosť: „Žiť podľa ducha značí riadiť myšlienky, slová a skutky nie podľa ľudských , ale podľa kresťanských právd". Na prvé miesto kládol vnútornú snahu o dokonalú lásku k Bohu a k blížnemu. Ak sa ho niekto pýtal, ako sa dá taká láska osvojiť, odpovedal: „Je to jednoduché. Ako sa učí malé dieťa pomaly chodiť, tak sa učíme milovať, keď sa jednoducho milovať pokúšame." Na záver to najlepšie: ***V roku 1923 bol vyhlásený za patróna tlače a žurnalistov.***

V kocke sme si priblížili duchovnosť tohto svätca, ktorý bol vzorom pre don Bosca a neváhal si vziať za patróna svojej kongregácie, ktorá sa v začiatkoch volala: Nábožná spoločnosť svätého Františka Saleského. Spýtajme sa sami seba, kto je mojim patrónom? Ktorý svätec ma oslovil svojim životom alebo myšlienkami? Či máme nejakého obľúbeného zástancu v nebi, ktorý sa za nás prihovára?

JF, sdb

...LEBO „DIABOL" NIKDY NESPÍ?...

Kde bolo tam bolo vyskytlo sa jedno krásne pondelkové poobedie, cez ktoré sa skupinka odvážnych mladých kresťanov vydala na skúšku prežitia zvanú „*Špľešnetá chata*"..

Tak ako som už napísal skupinka sa vybrala na chatu, ktorá sa vyskytuje v malebnej dedinke Brezovka

A ako to na každej akcií býva, v prvý večer sa treba poriadne zahriať. Takže okrem stáleho prikladania, ktoré si na mušku zobral Adrián Kapec zvaný „KAPO" sa v spoločenskej miestnosti udial program zvaný: „*Čo sa o mne za mlada dozvieš, na starobu aj tak zabudneš.*" *Tento* paradox nás prenasledoval až do postelí, kde sa po značných nepokojoch usporiadala už taktiež tradičná akcia „*bitka o Stalingrad*". Radšej to v živých farbách nepopíšem. Dôležité ale je, že okrem aktérov prežila aj chata.

Deň 1.

Ráno ako zvyčajne, museli baby čakať chalanov na ranné modlitby, lebo ako sme sa dozvedeli diabol nikdy nespí (hahaha). Okrem toho, že si účastníci museli pripravovať jedlo sami, museli si ho aj umývať, čo sa stretlo so značným nepochopením v radoch *buričov*.

Deň nám zbehol ako Lukáš na Brezovku a naspäť do Bardejova a my sme tu po hrách, jedení, modlení, prikladaní a umývaní mali zasa večer. Tentoraz sa niesol v znamení "*Ukáž, čo nevieš zatancovať*" a verte my, v mnohých prípadoch toho bolo veľa. Nakoniec sme sa, ale zhodli, že dievčatá boli rady, že majú celé nohy a my, že ešte nejaké máme.

Deň 2.

Ráno sa uskutočnili znovu modlitby s malým meškaním. Chlapcom sa opäť ťažko vstávalo po celonočnej šichte „pri kozuboch" v chate, čo dievčatá nemohli pochopiť, a tak dochádzalo z búrlivej výmene názorov, pri ktorej sa otvárali aj okná. Zabudol som, ale pripomenúť, že po 1. dni nás opustili viacerí účastníci, pretože ako sa sami vyjadrili: „*Toto je SPARTA*, a tú prežijú len najsilnejší" . Deň bežal a bežal až sme boli všetci takí unavení, že sa Jano rozhodol spraviť nočnú hru a skúšku odvahy. Istotne to, ale boli momenty plné napätia a situácií.

Ráno 3. dňa

Chata sa blížila ku koncu a po rozumnom, podotýkam rozumnom budíčku sa hneď ľahšie rozjímalo. No treba povedať, že to pekné sa už skončilo a celý deň sa niesol v znamení upratovania, varenia a maskovania dôkazov, ktoré musia ostať navždy skryté.

Všetko sa, ale vydarilo. Tak sme sa živí a chorí vrátili z chaty domov. Každý ale verí, že o rok sa zasa máme na čo tešiť, a tak hor sa prečkať túto krátku chvíľku.

Matúš Rusnák

Unikátny záber z priebehu"bitky o Stalingrad"